

Erdélyi gyülekezeti kirándulás a reformáció jegyében 2016. május 18-22. (szerdától vasárnapig)

A Tatabánya-Bánhidai Református Gyülekezet még múlt év végén pályázatot nyújtott be erdélyi kirándulás támogatására a Reformációi Emlékbizottság által kiírt pályázatra. Nagy örömünkre szolgált, hogy megkaptuk a támogatást. Izgalommal és várározással készültünk erre a szépnek, tartalmasnak ígérkező körútra. Gyülekezetünkben 44 testvérünk jelentkezett.

Az indulás május 18-án reggel 7 órára volt meghirdetve a Tatabánya-Bánhidai református templommal szembeni parkolóból. Mindannyian időben érkezünk a buszhoz. Felszállva és elhelyezkedve lelkipásztorunk, Szilágyi Sándor üdvözölte a testvéreket, majd felolvasta a napi ígét és imával kérte az Urat, hogy kísérjen és őrizzen meg bennünket az úton, valamint hogy a testvérek egymás iránt szeretettel és türelemmel viseltessenek.

Hosszú út várt ránk, különösen az első napon, hiszen az útvonal Tatabánya, Ártánd, Nagyvárad, Kolozsvár volt. A határátkelésnél nem kellett sokat várákozni. Rövid időre megálltunk a Királyhágón. Megcsodáltuk a gyönyörű panorámát, majd tovább indultunk Körösfőn keresztül Kolozsvárra. Minden baj és baleset nélkül sikerült megérkeznünk. Mielőtt elfoglaltuk volna a szállásunkat, felkerestük a Farkas utcai református templomot, amely nagyon szépen fel van újítva, és egy rövid séta után Kolozsvár főterén is megálltunk.

Megérkezve szálláshelyünkre vacsora következett, ami jól esett a hosszú buszozás után. Vacsora után Perjési Attila testvérünk szolgált igemagyarázattal, s imaközösségben adtunk hálát az Úrnak, hogy velünk volt, éreztük szeretetét. Ez azután minden este így volt. Bárhol tartózkodtunk, este áhítat következett igehirdetéssel, magyarázattal, s imaközösséggel. Sok-sok énekkel a buszon és az esti áhítatokon is.

Csütörtök reggel a szállásunkon reggelit kaptunk, majd rövid készülődés után elindultunk Torda felé. Az érintett főbb városokkal és különböző helységekkel kapcsolatos tudnivalókból egy-egy gyülekezeti tagunk készült fel már jó előre, hogy megismertesse a testvéreket a nevezetességeivel, történetével, látnivalóival. Tordán megnéztük a vallásszabadság 1568-as kihirdetésének helyszínét, a tordai református templomot. Áhítattal léptünk be a templomba, s Nagy Albert lelkész ismertette a templom történetét, a vallásszabadság kihirdetésének nagy eseményét. Igaz, a küzdelmekről is sokat beszélt, de nagy tisztelettel figyeltük, hogy mekkora elhivatottság áradt belőle, s hogy mekkora erő kellett ahhoz, hogy egyáltalán fenn tudjon maradni a gyülekezet, hogy magyarságát meg tudja tartani. S mindezt olyan szép csendes, türelmes beszéddel tudatta velünk.

A látogatás után indultunk a tordai sóbányába, amelyet nem is olyan régen újíttak fel. Kalauzunk egy vidám, aranyos fiatal lány volt, aki nagyon szépen beszélt, s igen felkészült volt a sóbánya történetéről, s igazán maradéktalanul megismertetett velünk minden fontos mozzanatot.

A sóbányából kilépve indultunk a tordai hasadékhoz. A buszból kiszállva lélegzetelállító látványban volt részünk. Olyan ereje volt a tájnak, hogy az ember paráynak érezte magát itt. Különösen amikor leereszkedtünk a mélybe, a hasadék bejáratához. Elkápráztatott Istennek ez a csodálatos alkotása, a csend, a birkanyájak legelésző foltjai. És csodák csodája: minden testvérünk leereszkedett a völgybe, és azután megmászta a hegyet, amely nem kis teljesítmény, kivált, hogy sok volt köztünk a „szép korú”. Tiszteletesünk meg is dicsért a buszban bennünket.

Innen Torockó felé vettük az irányt, s következett a nap másik nagy csodája. A szép kis falu fölé hatalmas sziklavonulat tornyosult, a Székelykő. A házak a hegy tövében olybá tünnek, mintha kis játékkockákból rakták volna őket.

A szállásunk kiváló volt, a fogadtatás úgyszintén, a vacsora házias ízekkel készült, nagyon bőséges volt. Igazán jót tudtunk pihenni ez után a gazdag napi program után. A reggelivel ugyancsak kitétek magukért házigazdáink. A reggeli elfogyasztása után összepakoltunk útra készen, majd megtekintettük a helyi Néprajzi Múzeumot. Itt is egy nagyon kedves és felkészült asszonyka vezetett körbe minket a kis múzeumban, részletesen megmutatott minden fontosabb tárgyat, sok érdekességet mesélt a helyi közösségről, a népesség összetételéről, a vasbányászatról. Különböző szokásokat ismertetett, s megcsodálhattuk a különleges torockói népviseletet, amelyre nagyon vigyáznak, hiszen már pótolhatatlan, mivel azok a ruha- és egyéb anyagok már nem készülnek a mai időben, amivel korábban dolgoztak. Ezután alkalmunk nyílt egy kis vásárlásra, finom házi készítésű szörpöket, lekvárokat, pálinkákat, mézet is kínáltak, de volt népművészeti bolt is, mindenféle áruval.

Torockó után Nagyenyed következett. Megtekintettük a református vártemplomot, megnéztük a várost, a Bethlen Kollégiumot, amely csodásan fel lett újítva. Szívszorító volt azonban látni a vártemplom romos állapotát. A templomgondnok ismertette a templom történetét, s a gyülekezet küzdelmeit. Jó lenne hírt hallani majd arról, hogy a vártemplomra is sor kerül, ha nem is a román állam jóvoltából, de talán magyarországi adakozásokból, pályázatokból. Kár lenne veszni hagyni, ezt a – még romos állapotában is – méltóságteljes templomot.

Gyulafehérvár útba ejtésével Magyarigen következett. Az útvonal ismertetőjében – amit mindenki megkapott – úgy volt hirdelve, hogy Magyarigenben megnézzük a gyülekezet nélküli református templomot, valamint Bod Péter síremlékét. Örömmel tudtuk meg Szász Csaba lelkésztől, hogy mégis van gyülekezete a templomnak, sőt – úgy tűnik – éledő, növekedő gyülekezete van. Ha nem is sok a testvérek száma, mégis fő, hogy gyarapodik a faluba költözőkkel, a környékről járókkal. A lelkész nagyon részletesen ismertette Magyarigen és a magyarigeni református templom történetét. (A templom a második barokk református templom Európában, gyönyörű, hófehérre meszelt belsővel.) Ismertetője rendkívül érdekes volt, aki el volt csigázva a hosszú utazástól, az is felfigyelt a remek előadásmódra, a rendkívüli bizakodásra, és a lelkész biztató humorára. Jó volt elénekelni a templomban a Himnuszt, s a mi lelkészünk szép orgonajátékával kísérve énekeltünk egy zsoltárt. Megtekintettük Bod Péter sírját. Megtudtuk, hogy vendégháza is van a gyülekezetnek, a Bethlenház, ami kis bevételi pénzforrás, segíti a gyülekezetet anyagiakban.

Jó volt itt lenni. Igazán vidámabb szívvel hagytuk ott Magyarigent, mint Nagyenyedet. Innen Dévára indultunk azzal, hogy ha nem lesz időnk még vacsora előtt megtekintetni a várat, akkor másnap reggelre marad a kirándulás. Az Úr úgy igazította a napunkat, hogy belefért a vár megtekintése. Igaz, nem gyalogoltunk – pár ember kivételével –, hanem felvonóval mentünk föl a várba. A kilátás pazar volt már a felvonóból is. Körbesétáltuk a várat, s rövid idő után újra igénybe vettük a felvonót, most már lefelé. A szállásunk közel volt a várhoz, kicsit zajos környezetben, vasút és út együtt biztosította ezt a zajt, de a szobák kárpótoltak ezért, nagyon szép, új szálloda volt.

Déván reggeliztünk, s lelkészünk az indulás előtt kérte, hogy legyünk türelemmel, mert igen-igen hosszú út áll előttünk. 270 km-t kell megtennünk aznap, hogy Érszöllösre érjünk, a testvérgyülekezetünkhöz.

Közben még egy szép látnivalót iktattunk a programba: a Medvek Barlangját, amelyet 1975-ben – véletlenül – fedeztek fel, egy robbantás következményeként. Idáig azonban kb. 130 km-t kellett a busznak megtennie, elég rossz utakon, sok útépítéssel nehezítve nagyszerű sofőrünk munkáját. Istennek hála, minden akadályt nagyon ügyesen és rutinosan meg tudott oldani, és nyugodtan kezelte a nehezebb feladatokat is. Sokszor megtapsoltuk egyes manőverezéseit.

A Medve Barlang – ami egy cseppkő-barlang – ismét ámulatba ejtett bennünket, akárcsak a tordai hasadék. Nem győztünk gyönyörködni az Úr alkotásaiban. A román nyelvű vezetést lelkészünk fordította számunkra.

A barlang után még kb. 150 km várt ránk Érszöllősig. Kicsit megviselte a testvéreket ez a hosszú út, de Érszöllőre érve kárpótolt mindenért a testvérgyülekezet kedvessége, odaadó szeretete. Ismerkedtünk a házigazdáinkkal, ki-ki úgy töltötte el a pár órát a nap hátralévő részéből, ahogy akarta. Vasárnap reggel készülődtünk az Istentiszteletre, ½ 11-kor kezdődött, de előtte megcsodáltuk a templomot, a környékét, a parókiát, a gyülekezeti házat, amelyet holland testvérgyülekezet támogatásával csodálatosan kialakítottak az érszöllősiek.

Az ige hirdetést Szilágyi Hajnalka, beosztott lelkészünk végezte. Dániel könyvéből olvasta fel Dániel és társai fogságba esését, Nabukodonozor király álmát, és az álom megfejtését Dániel által, aki az Úrhoz imádkozott, nem hagyta őt el a legnehezebb helyzetben sem, nem tagadta meg hitét, kitartott az Úr mellett, és az Úr megsegítette őt az álom megfejtésében. Mindannyiunk számára elgondolkodtató és megszívlelendő ez az igemagyarázat.

Felemelő volt, ahogy a templom megtelt, énekkel ajándékoztuk meg az ottaniakat, amit ők szintén énekkel viszonztak. Majd kölcsönösen adtunk és kaptunk ajándékot tárgyak formájában is. Az istentisztelet után közös fotózás volt az ottani testvérekkel. Így ünnepeltük meg együtt a magyar reformátusok egységnapját.

Ebéd után, 3-kor indultunk hazafelé nagy-nagy búcsúzkodások közepette. Igazán megható volt ez a szeretet, ahogy fogadtak, s minden jóval elláttak bennünket a testvérek még a hazavezető útra is.

Igen meleg időt adott az Úr erre a vasárnapra, a legnagyobb melegben indultunk hazafelé, a magyar határ felé.

Már Magyarországon megálltunk rövid kis pihenőre Vámospércsen, ahol szeretettel fogadott bennünket gyülekezeti tagjaink családja, a Szabó család. Bemutatták a baptista gyülekezeti termet, itt is énekeltünk, hogy valamelyest megháláljuk a szeretetteljes vendéglátást.

Kicsit fáradtan, de telve örömmel és élményekkel érkeztünk Tatabányára este 9 óra előtt.

Az Úr segítségünkre volt abban is, hogy érkezés után mindenki haza tudott valamiképpen jutni, és nagyon szép volt, hogy senkit sem hagytak magára, olyan jó volt a testvérekkel szeretetben lenni.

Hitben megerősödve, egymást jobban megismerve, a toleranciánkat megerősítve adunk hálát Urunknak, hogy mindvégig megőrzött bennünket, vidámságot, megértést adott a szívünkbe ez alatt az öt nap alatt. Hála érte és dicséret.

*„Az embernek elméje gondolja meg az ő útát, de az Úr igazgatja annak járását.”
Péld 16,9*

Vida Éva
gyülekezeti tag